Republika Hrvatska
Općinski sud u
Rijeci
Žrtava fašizma 7
51000 Rijeka

U I ME R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Rijeci, po sutkinji Larisi Smiljan Pervan, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Mirjane Mimice, čiji OIB 11901378354, iz Rijeke, Milutina Barača 15/2, zastupane po punomoćnicama Aniti Vrkić i Ivi Vrkić, odvjetnicama u Rijeci, protiv tuženice čiji je naziv ADDIKO BANK d.d., čiji OIB glasi 14036333877, sa sjedištem u Zagrebu, Slavonska avenija 6, zastupane po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i radi isplate, nakon glavne i javne rasprave, održane i zaključene 19. listopada 2026., u prisutnosti tužiteljice osobno i zamjenice punomoćnice tužiteljice, a u odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženice, 27. listopada 2026., javno objavivši

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu, koji je 3. siječnja 2008., pod brojem 306-001/2008, sklopljen između tužiteljice Mirjane Mimice, kao korisnice kredita i fiducijarne dužnice, te Hypo-Alpe-Adria Bank d.d., kao pravne prednice tuženice Addiko Bank d.d., kao kreditora, sadržane u:

- članku 5. Ugovora pod naslovom „TROŠKOVI“ kojim je navedeno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50 % (jedan zarez pedeset posto) iznosa kredita te u dijelu kojim se korisnik kredita obvezuje snositi sve javnobilježničke troškove, troškove upisa u upisnik sudskih i javnobilježničkih osiguranja tražbina vjerovnika, sudske troškove i pristojbe, kao i sve ostale troškove vezane uz zaključenje Ugovora i naplatu tražbina iz Ugovora

- članku 8. Ugovora pod naslovom „PRIJEVREMENA OTPLATA KREDITA“ kojim je navedeno da je, u slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe Adria Bank d.d.

- članku 13. Ugovora pod naslovom OBVEZE KORISNIKA KREDITA kojim je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje iz kredita platiti premiju osiguranja kredita u iznosu od 2,50 % (dva zarez pedeset posto) iznosa kredita, uvećanog za kamatu iz prva četiri anuiteta.

II. Nalaže se tuženici čiji je naziv Addiko Bank. d.d. da tužiteljici Mirjani Mimici isplati iznos od 886,87 eura (slovima: osamsto osamdeset šest eura i osamdeset sedam centa), sa zakonskim zateznim kamatama koje za razdoblje 04. siječnja 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine teku po kamatnoj stopi od 14% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2011. godine do 30. srpnja 2015. godine po kamatnoj stopi od 12% godišnje, za razdoblje od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2015. godine po kamatnoj stopi od 8,14% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2016. godine do 30. lipnja 2016. godine po kamatnoj stopi od 8,05% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2016. godine do 31. prosinca 2016. godine po kamatnoj stopi od 7,88% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2017. godine do 30. lipnja 2017. godine po kamatnoj stopi od 7,68% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2017. godine do 31. prosinca 2017. godine po kamatnoj stopi od 7,41% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2018. godine do 30. lipnja 2018. godine po kamatnoj stopi od 7,09% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2018. godine do 31. prosinca 2018. godine po kamatnoj stopi od 6,82% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2019. godine do 30. lipnja 2019. godine po kamatnoj stopi od 6,54% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2019. godine do 31. prosinca 2019. godine po kamatnoj stopi od 6,30% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2020. godine do 30. lipnja 2020. godine po kamatnoj stopi od 6,11% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2020. godine do 31. prosinca 2020. godine po kamatnoj stopi od 5,89% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2021. godine do 30. lipnja 2021. godine po kamatnoj stopi od 5,75% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2021. godine do 31. prosinca 2021. godine po kamatnoj stopi od 5,61% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2022. godine do 30. lipnja 2022. godine po kamatnoj stopi od 5,49% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2022. godine do 31. prosinca 2022. godine po kamatnoj stopi od 5,31% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2023. godine do 30. lipnja 2023. godine po kamatnoj stopi od 5,50% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine po kamatnoj stopi od 7,00% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2024. godine do 30. lipnja 2024. godine po kamatnoj stopi od 7,50% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2024. godine do 31. prosinca 2024. godine po kamatnoj stopi od 7,25% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2025. godine do 30. lipnja 2025. godine po kamatnoj stopi od 6,15% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2025. godine do 30. lipnja 2026. po kamatnoj stopi od 5,15% godišnje te za razdoblje od 01. srpnja 2026. do isplate po kamatnoj stopi od 5,40% godišnje, odnosno po kamatnoj stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, na iznose kako slijedi:

- na iznos od 271,23 eura od 04. siječnja 2008. do isplate
- na iznos od 460,37 eura od 04. siječnja 2008. do isplate te
- na iznos od 155,27 eura od 20. prosinca 2013. do isplate,

u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženici čiji je naziv Addiko Bank d.d. da tužiteljici Mirjani Mimici naknadi troškove postupka, u iznosu od 1.115,60 eura (slovima: tisuću sto petnaest eura i šezdeset centa), sa zakonskim zateznim kamatama koje za razdoblje od 27. listopada 2026. godine do isplate teku po kamatnoj stopi od 5,40% godišnje, odnosno po kamatnoj stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem

kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

IV. U preostalom dijelu, iznad iznosa iz t. III., a do zatraženog iznosa od 1.414,05 eura, s kamatama koje su zahtijevane od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate, zahtjev tužiteljice Mirjane Mimice za naknadu troškova postupka odbija se.

V. Odbija se zahtjev tuženice Addiko Bank d.d. za naknadu troškova postupka, u zatraženom iznosu od 553,09 eura.

Obrazloženje

1. U tužbi, podnesenoj ovome sudu 22. ožujka 2026., navodi se da je 3. siječnja 2008. tužiteljica Mirjana Mimica (u daljnjem tekstu: tužiteljica) s Hypo-Alpe-Adria Bank d.d., kao pravnom tuženice Addiko Bank d.d. (u daljnjem tekstu: tuženica) sklopila Ugovor o kreditu, na temelju kojega joj je tuženica stavila na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 30.697,00 CHF, s tim da su tim pravnim poslom ugovorene naknada za obradu kredita, naknada za prijevremenu otplatu kredita i naknada za premiju osiguranja. Ističe se da je tužiteljica tuženici platila: 4. siječnja 2008. iznos od 271,23 eura po osnovi naknade za obradu kredita, 20. prosinca 2013. iznos od 155,27 eura po osnovi naknade za prijevremenu otplatu kredita te 4. siječnja 2008. iznos od 460,37 eura po osnovi premije osiguranja. Tvrdi se da su odredbe navedenog Ugovora o kreditu o naknadi za obradu kredita, naknadi za prijevremenu otplatu kredita i naknadi za premiju osiguranja ništetne te se tužbenim zahtjevom traži da se to utvrdi i da se tuženici naloži da tužiteljici vrati one iznose koje je od nje primila na temelju ništetnih odredaba o naknadi za obradu kredita, naknadi za prijevremenu otplatu kredita i naknadi za premiju osiguranja, s pripadajućim kamatama i s troškovima postupka.

2. U odgovoru na tužbu u cijelosti je osporen tužbeni zahtjev, kako u pogledu osnovanosti, tako i u svezi visine zatraženog novčanog iznosa, uz isticanje prigovora zastare, uz upiranje na to da su odredbe konkretnog Ugovora o kreditu o naknadi za obradu kredita, o naknadi za prijevremenu otplatu kredita i o naknadi za premiju osiguranja isključene od ispitivanja (ne) poštenosti budući da su jasne, lako uočljive i razumljive, kao i zato jer su tužiteljici bile dostupne sve informacije prije, prilikom i za vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu. U odnosu na naknadu za premiju osiguranja istaknut je i prigovor promašene pasivne legitimacije, uz ukazivanje na to da je premija osiguranja, u iznosu od 460,37 eura, isplaćena osiguravajućem društvu Sunce osiguranje d.d.

3. U dokaznom postupku sud je pročitao isprave priložene spisu.

4. Također, proveden je dokaz saslušanjem tužiteljice.

5. Iako je tužiteljica isprva predlagala i provođenje dokaza financijskim vještačenje, od ovog je dokaznog prijedloga izrijekom odustala na ročištu za glavnu raspravu koje je održano 19. listopada 2026. (list 334. sudskog spisa).

6. Uz izvedene dokaze i onaj od čijeg je provođenja tužiteljica odustala, niti jedna od stranaka nije predlagala provođenje daljnjih dokaza do onog stadija parnice do kojega je to bila u mogućnosti učiniti na temelju načela iz odredaba čl. 292. st. 1. i 2. ZPP-a, u svezi s regulacijom iz odredbe čl. 292.a st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; u daljnjem tekstu: ZPP), s tim da je potrebno istaknuti da je u predmetnom sporu prethodni postupak zaključen na (prvom) pripremnom ročištu koje je održano 16. srpnja 2026., o čemu je prvostupanjski sud donio odgovarajuće procesno rješenje (list 330. sudskog spisa).

7. Važno je, pritom, naglasiti da je postupak u ovom sporu proveden u cijelosti uz primjenu odredaba Zakona o izmjenama i dopunama ZPP-a od 11. srpnja 2022. godine (iz Narodnih novina broj 80/22; u daljnjem tekstu: ZID ZP/22). To je, pak, značilo da je, nakon što je na (prvom) pripremnom ročištu, koje je održano 16. srpnja 2026., u smislu odredbe čl. 292.a st. 1. ZPP-a sud rješenjem zaključio prethodni postupak i ocijenio da, s obzirom na okolnosti slučaja, na istom ročištu nije bilo moguće održati i zaključiti i glavnu raspravu, sud bio dužan izraditi plan upravljanja postupkom. Ovaj je prvostupanjski sud to učinio u sadržaju raspravnog rješenja od 16. srpnja 2026. (s lista 330. sudskog spisa), pri čemu je prilikom izrade plana upravljanja postupkom respektirao one okolnosti za koje je u odredbi čl. 292.a st. 4. ZPP-a regulirano da ih plan upravljanja postupkom treba sadržavati.

8. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a, ovaj sud smatra tužbeni zahtjev osnovanim.

9. Među strankama nije sporno da su 3. siječnja 2008. tužiteljica i Hypo-Alpe-Adria Bank d.d., kao pravna prednica tuženice, sklopile Ugovor o kreditu, na temelju kojega je tužiteljici stavljen na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 30.697,00 CHF, s tim da su tim pravnim poslom ugovorene naknada za obradu kredita, naknada za prijevremenu otplatu kredita i naknada za premiju osiguranja. Također, nije sporno da su tužiteljici spomenute naknade i naplaćene.

10. Međutim, sporne su sljedeće okolnosti:

- jesu li ništetne odredbe Ugovora o kreditu od 3. siječnja 2008. o naknadi za obradu kredita, o naknadi za prijevremenu otplatu kredita i o naknadi za premiju osiguranja

- pripada li tužiteljici pravo na isplatu onih iznosa koji su posljedica ugovorenih naknada; za obradu kredita, za prijevremenu otplatu kredita i za premiju osiguranja

- je li u odnosu na (novčano) potraživanje tužiteljice u konkretnom slučaju nastupila zastara te

- je li u odnosu na naknadu po osnovi premije osiguranja tuženica pasivno legitimirana osoba ili je pasivno legitimirano osiguravajuće društvo Sunce osiguranje d.d., kojem je tužiteljica, zapravo, platila premiju osiguranja u iznosu od 460,37 eura.

11. Po mišljenju suda prvog stupnja, opisana sporna pitanja isključivo su pravne naravi, ali se prilikom njihova razrješenja sud rukovodio činjenicama utvrđenima provedenim dokaznim postupkom, smatrajući da dokazi materijalno-pravne prirode (isprave) i dokaz personalnog karaktera (stranački iskaz tužiteljice) predstavljaju valjanu podlogu za presuđivanje.

12. Naime, isprave podnesene sudu tijekom predmetne parnice u međusobnom su skladu pa djeluju uvjerljivo, dok je stranački iskaz tužiteljice dosljedan, životan i logičan.

13. Iz povijesnog dijela tužbe, kao i iz svih očitovanja tužiteljice iz cjelokupnog postupka, jasno je i nedvosmisleno razvidno da ona ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, o naknadi za prijevremenu otplatu kredita i o naknadi po osnovi premije osiguranja smatra ništetnima te da upravo po toj osnovi, dakle kao posljedicu ništetnosti ugovornih odredaba o spomenutim naknadama, traži isplatu na teret tuženice.

14. Prije svega, valja ukazati na to da pravni odnos tužiteljice i tuženice treba sagledati u okviru odredaba Zakona o zaštiti potrošača od 30. srpnja 2007. (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12 i 56/13; u daljnjem tekstu: ZZP).

15. Pravni odnos stranaka konkretnog spora nastao je u momentu sklapanja Ugovora o kreditu od 3. siječnja 2008. pa to, posljedično, znači da taj pravni odnos tangiraju pravila ZZP-a. To je u skladu s pravilom o vremenskom važenju zakona (*locus regit actum*).

16. Također, treba navesti da pravni odnos tužiteljice i tuženice tangiraju i odredbe Zakona o obveznim odnosima od 17. ožujka 2005. godine (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23; u daljnjem tekstu: ZOO/05).

17. Do sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu došlo je, naime, nakon no što je, u skladu s regulacijom iz odredbe čl. 1165. ZOO-a, taj propis stupio na snagu, što znači da, pozivom na pravilo iz odredbe čl. 1163. st. 1. ZOO-a, na pravni odnos stranaka konkretne parnice treba primijeniti upravo odredbe ZOO-a.

18. Budući da je u svakom pojedinom slučaju aktivno legitimirana strana u sporu dužna dokazati svoj status potrošača, sud je najprije razmotrio ovo pitanje.

19. Tužiteljica je u ovom predmetu takvo svoje svojstvo bezrezervno dokazala.

20. Iz sadržaja odredaba čl. 2. st. 1. i 2. Ugovora o kreditu od 3. siječnja 2008. (s lista 14. sudskog spisa) uočljivo je da je tužiteljici kredit odobren kao potrošački kredit, za kupnju novog motornog vozila, pa je zato jasno da se radi o ugovoru koji je sklopljen u svrhe koje nisu namijenjene zanimanju tužiteljice niti njezinoj poslovnoj aktivnosti niti poduzetničkoj djelatnosti, a time i da, u kontekstu pravila iz odredbe čl. 3. st. 1. ZZP-a, tužiteljicu treba smatrati potrošačem.

21. Iz stranačkog iskaza tužiteljice (list 328. do 329 sudskog spisa) proizlazi da je sredstvima predmetnog kredita ona kupila vozilo koje je uvijek koristila isključivo za osobne potrebe, a nikada ni za kakve komercijalne svrhe. Takvo kazivanje tužiteljice podrazumijeva da se radi o potrošačkom ugovoru.

22. Bilo kakvu oprečnu okolnost, dakle činjenicu da je tužiteljica Ugovor o kreditu od 3. siječnja 2008., možebitno, sklopila u svrhe namijenjene njezinom zanimanju, njezinoj poslovnoj aktivnosti ili njezinoj poduzetničkoj djelatnosti (čl. 3. st. 1. t. 1. ZZP-a), tuženica nije dokazala niti s najnižim stupnjem vjerojatnosti pa, stoga, status potrošača na strani tužiteljice ovaj prvostupanjski sud nalazi dokazanim.

23. Nakon što je utvrdio da je tužiteljica potrošač, sud je razmotrio ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, o naknadi za prijevremenu otplatu kredita i o naknadi za premiju osiguranja.

24. Odredbama čl. 96. st. 1. i 4. ZZP-a propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s tim da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, a trgovac koji tvrdi da se o pojedinoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

25. Uzimajući u obzir da tuženica niti s najnižim stupnjem vjerojatnosti nije dokazala da se pojedinačno pregovaralo o ugovornim odredbama Ugovora o kreditu od 3. siječnja 2008., kojima su predviđene naknada za obradu kredita, naknada za prijevremenu otplatu kredita i naknada za premiju osiguranja, i to unatoč tome što je, u skladu s načelom stranačke istine, proklamiranim u odredbama čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. ZPP-a te u odredbi čl. 96. st. 4. ZZP-a, upravo za tuženicu bio pridržan teret dokaza u tom pravcu, zaključak je suda prvog stupnja da su odredbe Ugovora o kreditu od 3. siječnja 2008. o naknadi za obradu kredita, o naknadi za prijevremenu otplatu kredita i o naknadi za premiju osiguranja ništetne.

26. Odredbom čl. 3. ZOO-a predviđeno je da su sudionici u obveznom odnosu ravnopravni, dok iz odredbe čl. 4. ZOO-a slijedi da su u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja.

27. Stajalište je ovoga suda da ugovaranje odredaba o naknadi za obradu kredita, o naknadi za prijevremenu otplatu kredita te o naknadi za premiju osiguranja ne odgovara načelima obveznog prava koja slijede iz citiranih odredaba ZOO-a.

28. Naprotiv, iskorištavanjem svoje pozicije „jače“ stranke ugovornice, koja je u Ugovoru o kreditu od 3. siječnja 2008. za sebe prispodobila mogućnost naplate spomenutih naknada, pri čemu tužiteljica niti na ugovorne odredbe o tim naknadama niti na visinu tih naknada nije mogla utjecati ni na koji način, što znači da s njima i s razlozima kojima se tuženica rukovodila prilikom njihova donošenja tužiteljica nije mogla biti čak niti upoznata, tuženica je postupila potpuno suprotno načelu

ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja.

29. Zbog svega navedenog, sud prvog stupnja smatra da su ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, o naknadi za prijevremenu otplatu kredita i o naknadi za premiju osiguranja ništetne, i to zato jer predstavljaju nepoštene odredbe po prethodno spomenutim pravilima iz odredaba ZZP-a.

30. Zato je odlučeno kao u t. I. izreke presude.

31. Ponavlja se da je odredbama čl. 96. st. 1. i 4. ZZP-a propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s tim da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, a trgovac koji tvrdi da se o pojedinoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

32. Tuženica u postupku ničim nije dokazala da se o ugovornim odredbama o naknadi za obradu kredita, o naknadi za prijevremenu otplatu kredita i o naknadi za premiju osiguranja pojedinačno pregovaralo, što znači da u odnosu na te ugovorne odredbe nije postupila u skladu s obvezom iz odredbe čl. 96. st. 4. ZZP-a, a time i da su te ugovorne odredbe ništetne u smislu regulacije iz odredbe čl. 96. st. 1. ZZP-a.

33. Osim što su ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, o naknadi za prijevremenu otplatu kredita i o premiji osiguranja ništetne po odredbama ZZP-a i ZOO-a, potrebno je ukazati na još jednu okolnost koju sud prvog stupnja nalazi bitnom.

34. Naime, tuženica je notorno banka, dakle, u smislu odredbe čl. 2. st. 1. Zakona o bankama (Narodne novine broj 84/02 i 141/06; u daljnjem tekstu: ZB), financijska institucija, i to, k tome, takva koja kao jednu od svojih osnovnih usluga pruža upravo uslugu odobravanja kredita (čl. 3. ZB).

35. To, drugim riječima napisano, znači da za one usluge koje obavlja kao svoje osnovne usluge banka niti smije niti može naplaćivati bilo kakve naknade. Da bi, naime, obavljala bankovne usluge, pa i one vezane uz odobravanje kredita i uz prijevremeno zatvaranje kredita, banka mora imati zaposlene osobe, a one za svoj rad, nedvojbeno, primaju plaću. Zato ovaj sud prvog stupnja ne može niti zamisliti situaciju u kojoj bi za banku, koja kao svoju osnovnu djelatnost obavlja poslove vezane uz odobravanje i uz zatvaranje kredita, uopće nastali kakvi troškovi za koje bi imala pravo na teret korisnika kredita naplatiti bilo kakvu naknadu.

36. U konkretnom slučaju naknada za korištenje kredita i za prijevremenu otplatu kredita, koje je tuženica naplatila tužiteljici čak nisu bile niti neznatne.

37. Zbog upravo iznijetih okolnosti, osnovano je spoznati da je postupanje tužene banke ne samo protivno odredbama ZOO-a i ZZP-a, koje je prvostupanjski

sud citirao u prethodnom dijelu obrazloženja presude, nego i da je protivno samom smislu bankovnog poslovanja, konkretno odredbama čl. 2. st. 1. i čl. 3. ZB-a.

38. Zato se i po toj osnovi tužbeni zahtjev ukazuje pravno utemeljenim.

39. Unatoč tome što je u kontekstu premije osiguranja tuženica prigovarala pasivnoj legitimaciji, mišljenje je suda prvog stupnja da ona u tome nije u pravu.

40. Prije svega, jednako kao i u odnosu na ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita i o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, i ugovorna odredba o premiji osiguranja, sadržana u čl. 13. st. 1. Ugovora o kreditu od 3. siječnja 2008., predstavlja sastavni dio tog Ugovora o kredita. Taj je, pak, Ugovor sastavila tužena banka i tužiteljica, pritom, ni na koji način nije sudjelovala u sastavljanju te ugovorne odredbe (kako to proizlazi iz stranačkog iskaza tužiteljice, s tim da tuženica, na kojoj je u tom pravcu bio teret dokaza po odredbi čl. 96. st. 4. ZZP-a, oprečno nije dokazala). Utoliko je ta ugovorna odredba ništetna po odredbi čl. 96. st. 1. ZZP-a.

41. Osim toga, kada se pomno promotri sadržaj odredbe čl. 13. st. 1. Ugovora o kreditu od 3. siječnja 2008., koji je sklopljen između stranaka ovog spora (pri čemu na strani banke po Hypo Alpe Adria Banci d.d., no to za sve razloge koje je sud do sada iznio nije važno jer je tuženica, nedvojbeno, pravna sljednica netom imenovane banke), tada je vidljivo da je tužena banka premiju osiguranja tužiteljici naplatila tako da je za iznos premije osiguranja od 2,50% umanjila onaj iznos koji je tužiteljica u konačnici dobila po osnovi kredita.

42. No, ujedno su sve kreditne obveze za tužiteljicu utvrđene na odobreni iznos kredita, dakle bez da su te obveze umanjene za premiju osiguranja.

43. Konačno, no ne i najmanje važno, po Ugovoru o kreditu od 3. siječnja 2008. premiju osiguranja bila je dužna platiti tužiteljica, dok je korisnik osiguranja tužena banka pa to znači da je tužiteljica, zapravo, snosila trošak osiguranja poslovanja tužene banke, i to bez jasne protučinidbe.

44. Zbog svega toga, jasno je da je i premija osiguranja (upravo jednako kao i naknada za obradu kredita te naknada za prijevremenu otplatu kredita) netransparentna i nerazumljiva pa da, stoga, ugovaranje premije osiguranja koju iz iznosa kredita plaća potrošač (u konkretnom slučaju tužiteljica) direktno krši pravila iz Direktive EU 93/13 o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima.

45. Zato sud nalazi da je tužiteljica ispravno postupila kada je iznos premije osiguranja tražila od tuženice. Tuženica je, naime, u odnosu na taj iznos pasivno legitimirana (i glede ništetnosti ugovorne odredbe o premiji osiguranja i glede isplate po osnovi ništetne odredbe o premiji osiguranja).

46. To što je tuženica iznos premije osiguranja doznačila osiguravajućem društvu Sunce osiguranje d.d. (a iz specifikacije isplate kredita /s lista 24. sudskog spisa/, koji tužiteljica dostavlja uz tužbu te na koji se tuženica poziva u okviru prigovora promašene pasivne legitimacije, vidljivo je da je iznos premije osiguranja od 2.885,59 eura plaćen upravo imenovanom društvu za osiguranje), samo znači da su u odnosu na tužiteljicu obje osobe; tuženica i osiguravajuće društvo Sunce

osiguranje d.d. solidarno odgovorne za vraćanje tužiteljici iznosa premije osiguranja pa to znači da je tužiteljica mogla izabrati od koje će od te dvije osobe zahtijevati vraćanje iznosa premije osiguranja.

47. Kada je tužiteljica odlučila iznos premije osiguranja tražiti od tuženice, a kada tuženica ničim nije dokazala da je osiguravajuće društvo Sunce osiguranje d.d. tužiteljici iznos premije već vratilo, tada ne postoje okolnosti iz odredbe čl. 43. st. 1. ZOO-a uz koje bi se tuženica mogla osloboditi svoje obveze da tužiteljici vrati utuženi iznos premije osiguranja. Ona, naime, niti s najnižim stupnjem vjerojatnosti nije dokazala da je imenovano osiguravajuće društvo tužiteljici već vratilo utuženi iznos premije osiguranja pozivom na posljedice ništetnosti iz odredbe čl. 323. st. 1. ZOO-a.

48. Stoga je (i) u odnosu na iznos premije osiguranja tužbeni zahtjev tim više opravdan (i glede ništetnosti i glede restitucije).

49. Tuženica se tijekom čitavog spora pozivala na prestanak prava tužiteljice da od nje zahtijeva ispunjenje obveze (na zastaru), no ovaj sud prvog stupnja takvo njezino motrište ne može prihvatiti iz više razloga.

50. U prethodnom dijelu obrazloženja ove presude već je navedeno da je predmetom odlučivanja u konkretnom sporu bio zahtjev tužiteljice radi utvrđenja ništetnosti pojedinih odredaba Ugovora o kreditu od 3. siječnja 2008., a, uz to, i zahtjev radi isplate onih iznosa koje je tužiteljica tuženici platila upravo zbog posljedica takve ništetnosti.

51. Kada se krene od toga da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, kako to izrijekom slijedi iz odredbe čl. 328. ZOO-a, tada je jedini mogući i pravno prihvatljiv zaključak onaj prema kojemu se ne gasi niti pravo koje za stranku sudionicu ništetnog pravnog posla proizlazi iz posljedica ništetnosti, a koje je proklamirano u odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a.

52. Cijeneći, naime, da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (čl. 328. ZOO-a), a da je pravo na restituciju posljedica ništetnosti, po čvrstom i nepokolebljivom pravnom razmišljanju ovog suda prvog stupnja, to znači da se ne gasi niti pravo na pozivanje na posljedice ništetnosti po odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, a time i da je isticanje prigovora zastare, zapravo, iluzorno i materijalnopravno neodrživo u parnici u kojoj, uz zahtjev za utvrđenje ništetnosti pojedinih dijelova pravnog posla, aktivno legitimirana strana ističe i zahtjev za isplatu koji temelji na posljedicama te i takve ništetnosti.

53. Zbog toga sud prvog stupnja nalazi da kod traženja isplate po pravilima o restituciji (vraćanja onoga što je primljeno na temelju ništetnog pravnog posla ili njegova dijela) ne može niti biti govora o bilo kakvom nastupanju zastare, ali niti općenito o zastari kao institutu koji bi na bilo koji razuman i opravdan način bilo moguće dovesti u vezu s ništetnošću.

54. Ako se ne gasi pravo na isticanje ništetnosti (čl. 328. ZOO-a) i ako je restitucija posljedica ništetnosti (čl. 323. st. 1. ZOO-a), onda je, na osnovi ove dvije premise iz logičkog silogizma, jedini ispravan zaključak (conclusio) onaj prema

kojemu kod odlučivanja o ništetnosti i o restituciji nema mjesta niti primjeni instituta zastare.

55. Stoga je prigovor zastare, koji je tuženica istaknula u odgovoru na tužbu, ocijenjen pravno neprihvatljivim.

56. Uostalom, čak i kada bi se kod odlučivanja o prigovoru zastare prihvatilo recentno stajalište sudske prakse, zastupljeno u pravnom shvaćanju s prve sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, održane 30. siječnja 2020. godine (prema zapisniku s te sjednice, poslovnog broja Su-IV-47/2020-2, objavljenom na službenim stranicama Vrhovnog suda Republike Hrvatske), prema kojemu zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, niti tada ne bi moglo biti govora o nastupanju zastare u konkretnom sporu.

57. Ništetnost pojedinih odredaba konkretnog Ugovora o kreditu utvrđuje se tek ovom odlukom pa, uz primjenu navedenog pravnog shvaćanja Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, to znači da bi zastara počela teći tek u trenutku u kojem odluka o prihvaćanju zahtjeva tužiteljice za utvrđenje ništetnosti pojedinih odredaba Ugovora o kreditu od 3. siječnja 2008. stekne svojstvo pravomoćnosti. Kako tome nije tako (jer se o zahtjevu tužiteljice, upravljenom na ništetnost ugovornih odredaba o naknadi za obradu kredita, o naknadi za prijevremenu otplatu kredita i o naknadi za premiju osiguranja donosi tek prvostupanjska presuda, koja će svojstvo pravomoćnosti steći ili u žalbenom postupku, donošenjem drugostupanjske odluke, ili protekom roka za žalbu unutar kojega niti jedna od stranaka spora ne bude iskoristila mogućnost podnošenja pravnog lijeka), tako se, i uz prihvaćanje opisanog shvaćanja Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, prigovor zastare, istaknut po tuženici u odgovoru na tužbu, ukazuje pravno neutemeljenim.

58. U prethodnom dijelu obrazloženja konkretne presude već je pisano, a sada to treba i ponoviti, da se odluka o obvezi tuženice da tužiteljici isplati novčane iznose koji su joj dosuđeni ovom presudom temelji na odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a.

59. U slučaju ništetnosti ugovora ili neke ugovorne odredbe svaka je strana, naime, dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora.

60. Kako je, pak, na temelju ništetnih odredaba Ugovora o kreditu od 3. siječnja 2008. o naknadi za obradu kredita, o naknadi za prijevremenu otplatu kredita i o naknadi za premiju osiguranja, tuženica od tužiteljice primila isplatu, tako je, u vidu posljedica ništetnosti, za tuženicu predviđena obveza da tužiteljici vrati sve one iznose koje je od nje primila po osnovi ništetnih ugovornih odredaba, i to s kamatama od dana kada joj je tužiteljica te isplate obavila (s tim da tužiteljica kamate traži od prvog narednog dana u odnosu na dane kada je tuženici platila predmetne naknade).

61. Visinu tužbenog zahtjeva tuženica niti nije posebno osporila, no tužiteljica je ovu okolnost u sporu dokazala ispravama koje je sudu predočila već prilikom podnošenja tužbe, točnije Ugovorom o kreditu od 3. siječnja 2008. te dopisom koji je

tužena banka punomoćnici tužiteljice uputila 14. siječnja 2026. (s lista 21. sudskog spisa).

62. Iz tih je isprava, naime, bilo razvidno da su tužiteljici naplaćene: 3. siječnja 2008. naknada za obradu kredita u iznosu od 2.043,59 HRK, 3. siječnja 2008. premija osiguranja u iznosu od 3.468,63 HRK te 19. prosinca 2013. naknada za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 1.169,91 HRK.

63. Budući da je po toj osnovi tužiteljica na teret tuženice zahtijevala isplatu upravo tih iznosa, ali u protuvrijednosti u eurima, u tom je dijelu tužbeni zahtjev usvojen i odlučeno je kao u t. II. dispozitiva presude.

64. U čl. 48. st. 1., 2. i 6. Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine broj 57/22 i 88/22 – Ispravak; u daljnjem tekstu: Zakon) te u čl. II. st. 4. Odluke o objavi uvođenja eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine broj 85/22) predviđeno je da se u razdoblju od 05. rujna 2022. godine u 00:00 sati do 31. prosinca 2023. godine u 24:00 sati u sudskim odlukama dvojno iskazuje iznos novčane obveze, i to uz primjenu fiksnog tečaja konverzije od 7,53450 kuna za jedan euro te u skladu s pravilima za preračunavanje i zaokruživanje iz čl. 14. citiranog Zakona.

65. Iz odredaba navedenih propisa za zaključiti je da za period nakon 01. siječnja 2024. više ne postoji obveza suda da u svojim odlukama dvojno iskazuje novčane obveze pa kako se konkretna odluka donosi 27. listopada 2026., tako su u toj odluci iznosi novčanih obveza izraženi samo u onoj valuti koja je aktualna u Republici Hrvatskoj, dakle u eurima.

66. Citirani iznosi iz dopisa, koji je tužena banka punomoćnici tužiteljice uputila 14. siječnja 2026. (s lista 21. sudskog spisa), odgovarajući su upravo onim iznosima koje je tužiteljica na teret tuženice zahtijevala postavljenim tužbenim zahtjevom u ovoj parnici (uz primjenu fiksnog tečaja konverzije od 7,53450 kuna za jedan euro te u skladu s pravilima za preračunavanje i zaokruživanje iz čl. 14. Zakona naknada za obradu kredita od 2.043,59 HRK iznosi 271,23 eura, premija osiguranja od 3.468,63 HRK iznosi 460,37 eura, a naknada za prijevremenu otplatu kredita od 1.169,91 euro iznosi 155,27 eura).

67. Stoga su upravo ti iznosi tužiteljici i dosuđeni te je odlučeno kao u t. II. izreke presude.

68. Da tužiteljici pravo na kamate, glede njihova tijeka, pripada najmanje baš onako kako je to i zahtijevala tužbenim zahtjevom, slijedi i iz vladajuće sudske prakse (VS, Rev-999/92, od 07. srpnja 1993. godine), nastale u primjeni odredbe obveznog prava kojom je regulirana posljedica ništetnosti.

69. Pri tome nije nevažno navesti da je u odnosu na sve utužene iznose tužiteljica kamate zahtijevala od prvog narednog dana u odnosu na one dane u kojima je tuženici platila utužene naknade pa joj je stoga, pozivom na pravilo iz odredbe čl. 2. st. 1. ZPP-a, sud takvo pravo i priznao.

70. U svezi stope zakonskih zateznih kamata na iznose dosuđene u t. II. izreke presude, za naglasiti je da je 01. siječnja 2008. na snagu stupila odredba čl. 29. ZOO-a, koja stopu zakonskih zateznih kamata čini ovisnom o eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke (HNB), tj. konkretno o uvećanju eskontne stope HNB za pet postotnih poena kada se radi o odnosima izvan trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava.

71. Stoga je sud respektirao ove okolnosti, s tim da je odluku o visini kamatne stope donio kako na temelju izvorne odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a, tako i prema izmjenama iste odredbe iz Zakona o izmjenama i dopunama ZOO-a od 17. srpnja 2015. godine (iz Narodnih novina broj 78/15), odnosno iz Zakona o izmjenama i dopunama ZOO-a od 03. listopada 2022. godine (iz Narodnih novina broj 114/22; u daljnjem tekstu: ZID ZOO/22) te iz Uredbe o izmjeni ZOO-a od 30. prosinca 2022. godine (iz Narodnih novina broj 156/22; u daljnjem tekstu: Uredba ZOO/22).

72. U sadržaj t. II. izreke presude sintagma iz odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a, prema ZID ZOO-u/22 i prema Uredbi ZOO/22, unijeta je zbog moguće promjene stope kamata nakon 01. siječnja 2027. godine, i to kako na više, tako i na niže, a sve radi olakšavanja eventualnog ovršnog postupka u povodu ove presude.

73. Odluka o naknadi troškova postupka iz točke III. dispozitiva presude temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a, u vezi s čl. 155. st. 1. ZPP-a.

74. Troškovi tužiteljice sastoje se od nagrade odvjetniku za sastavljanje tužbe, u iznosu od 200,00 eura, sukladno Tbr. 7. st. 1. Tarife o nagradi i naknadi troškova za rad odvjetnika (iz Narodnih novina broj 138/23; u daljnjem tekstu: Tarifa/23), te za sastavljanje dva podneska, od kojih je onaj od 09. lipnja 2026. bio obrazložen pa nagrada za njegovo sastavljanje iznosi 200,00 eura, sukladno Tbr. 8. st. 1. Tarife/23, dok je podnesak od 23. ožujka 2026. predstavljao tzv. „ostali“ podnesak pa nagrada za sastavljanje tog podneska iznosi 50,00 eura, sukladno Tbr. 8. st. 4. Tarife/23.

75. Tužiteljici je dosuđena i nagrada za zastupanje na dva ročišta, od 16. srpnja 2026. i od 19. listopada 2026., na kojima se raspravljalo o glavnoj stvari, odnosno izvodili su se dokazi pa nagrada za svako od njih iznosi po 200,00 eura, sukladno Tbr. 9. st. 1. Tarife/23.

76. Na nabrojane radnje tužiteljici je priznat zatraženi trošak PDV-a, u iznosu od 212,50 eura, sukladno Tbr. 46. Tarife/23.

77. Uz sve nabrojane troškove, tužiteljici je priznat trošak sudskih pristojbi; za tužbu, u iznosu od 26,55 eura, te za presudu, u istom iznosu.

78. Nužno je navesti da se Tarifa/23 primjenjuje pozivom na njezin Tbr. 52. st. 3. jer sud o troškovima postupka odluku donosi u trenutku objave predmetne presude, točnije 27. listopada 2026., a to je, pak, nakon što je, u smislu dijela XIX. st. 1. Tarife/23, ta Tarifa stupila na snagu.

79. U pogledu troškova postupka tužiteljica je zatražila zakonske zatezne kamate, s tim da ovaj sud prvog stupnja smatra da joj takvo pravo pripada, i to počevši od dana donošenja prvostupanjske presude jer je to u skladu s odredbom čl.

31. st. 3. Ovršnog zakona (Narodne novine broj 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-I-2881/2014 i dr. od 01. lipnja 2016. godine, 73/17, 131/20 i 114/22), kao i s čl. 151. st. 3. ZPP-a, koja je novelirana kroz čl. 27. ZID ZPP-a/22.

80. Stoga je glede tijeka kamata za iznos troškova postupka odlučeno kao u t. III. dispozitiva presude.

81. Tužiteljici nisu priznati troškovi zastupanja na ročištu za objavu presude, u zatraženom iznosu od 100,00 eura s pripadajućim PDV-om, jer ove troškove sud ne nalazi utemeljenim na pravilu iz odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a.

82. Pri tome je sud imao na umu Tbr. 9. t. 3. Tarife/23, međutim u prilici u kojoj se odredba Tarife/23, kao podzakonskog akta, te zakona (ZPP-a, i to čl. 155. st. 1. tog procesnog propisa) razlikuju i u kojoj stranci pravo na troškove postupka pripada samo onda kada se radi o troškovima koji su potrebni za vođenje parnice, sud je dužan primijeniti zakon (a ne podzakonski akt).

83. Budući da je tuženica u cijelosti izgubila ovu parnicu, zaključivanjem o suprotnom pravilu iz odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a (*argumentum a contrario*), ne pripada joj niti pravo na nadoknadu troškova postupka na teret tužiteljice, pa tako niti u zahtijevanom iznosu od 553,09 eura, koji je tražila u sadržaju podneska od 13. srpnja 2026.

84. Zbog toga je o zahtjevu troškova postupka tuženice odlučeno kao u t. V. dispozitiva presude.

U Rijeci 27. listopada 2026.

S u t k i nj a

Larisa Smiljan Pervan

LARISA SMILJAN PERVAN

Elektronički potpisano: 27.10.2026T14:39:31 (UTC:2026-10-27T13:39:31Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 21ced6e4-63df-457f-817d-0af4b742f944
Općinski sud u Rijeci

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude, donesene u prvom stupnju, stranke mogu podnijeti žalbu, u roku od petnaest (15) dana od dana dostave prijepisa presude (čl. 348. st. 1. ZPP-a).

Žalba se podnosi sudu koji je izrekao prvostupanjsku presudu, u dovoljnom broju primjeraka za sud i za protivnu stranku (čl. 357. ZPP-a).

Pravovremeno podnesena žalba sprečava da presuda postane pravomoćna u dijelu koji se pobija žalbom (čl. 348. st. 2. ZPP-a).

O žalbi protiv presude odlučuje drugostupanjski sud (čl. 348. st. 3. ZPP- a).

RJ.
- presuda nepravomoćna
- vidi upisnik “P”
- kal. do pravomoćnosti

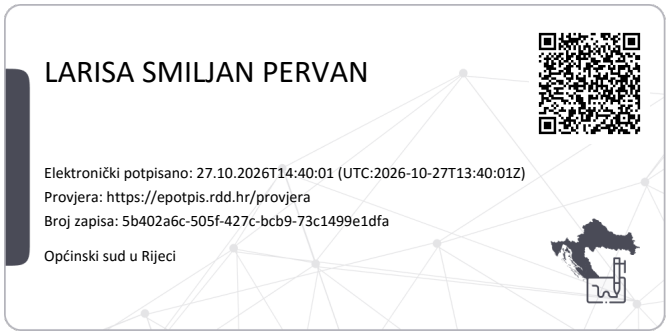
DNA:
- pun. tužiteljice
- pun. tuženice, uz zapisnik od 19. listopada 2026.

na način određen u zapisniku o objavi presude

PRISTOJBE:
- za naplatu pristojbe nadležan je ovlašteni službenik u sudu, određen godišnjim rasporedom poslova, u skladu s odredbom čl. 28. st. 6. Zakona o sudskim pristojbama od 27. prosinca 2018. godine (Narodne novine broj 118/18 i 51/23)

U Rijeci 27. listopada 2026.

S u t k i nj a

Broj zapisa: **9-3088f-430e5**

Kontrolni broj: **08d97-efe9a-98c72**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.